

DARMOÅ½ROUTI - XVII.

PondÅ›, 26 listopad 2018

7. Jenda

- Co mÅ¬Å¾e chtÅ›t Michal takhle pozdÅ› veÄ•er, divila jsem se, kdyÅ¾ mi pÅ™ed pÅ™InocÅ›- pÅ›-pla SMSka. â€žHOLKY MOJE, DNES UZ VIM, ZE BEZ VAS NEMUZU ZIT,â€œ stÅ›lo na displeji. Trochu mÅ› to zarazilo, ale pak jsem si Å™ekla, Å¾e chlapec zÅ™ejmÅ› pÅ™ebral a rÅ›no ani nebude vÅ›dÄ›t, co psal. SamozÅ™ejmÅ› jsem neodpovÅ›dÅ›la a dalÅ›- zprÅ›ava uÅ¾ takÅ© nenÅ›ledovala. Za dva dny jsem mu volala, Å¾e uÅ¾ mÅ›me od dÄ›dy povolenÅ©ho pejska.

â€žVyberte si, jakÅ©ho chcete,
ale rÅ›id bych jel pro Å¡tÅ›nÅ› s vÅ›imi a samozÅ™ejmÅ› ho zaplatÅ›- m,â€œ byl Michal hned ochotnÅ½.

â€žFajn, tak jÅ› se podÅ›- vÅ›im po inzerÅ›tech a pak ti dÅ›im vÅ›dÄ›t,â€œ ukonÄ•ila jsem rychle hovor v obavÅ›, aby nepÅ™iÅ›la Å™eÄ• na tu noÅ•nÅ› zprÅ›vu. Co si vlastnÅ› myslÄ? - Å½e si odskoÄ•- z manÅ¾elstvÅ› za milenkou a pak, kdyÅ¾ ho pÅ™estane bavit nebo mu uteÄ•e, tak se zase vrÅ›itÅ›- zpÅ›tky? Takhle to rozhodnÅ› nefunguje. AspoÅ› u mÅ› tedy ne. NevÅ›- m, co bys musel udÅ›lat, abych tÅ› zaÄ•ala znova milovat. A dÅ›vÅ›ra, ta vzala za svÅ© jednou pro vÅ¾dy. A mÅ¬Å¾e vÅ›bec existovat IÅ›ka bez dÅ›vÅ›ry? Pochybuj, to potom uÅ¾ pÅ™ece nenÅ›- pravÅ› IÅ›ka. Pro mÅ› je teÄ• hlavnÅ› dÅ›leÅ¾itÅ©, Å¾e se nehÅ›dÅ›me a v klidu se dohodneme na vÅ›em, co se tÅ½kÅ› Jolanky.

Vyzvedla jsem dcerku ze Å›kolky a jejÅ› Å¡tÅ›betÅ›nÅ› zahnalo myÅ›lenky na Michala. JasnÅ½m hÅ›iskem mi zaÄ•ala zpÅ›vat pÅ›- sňÄ•ku, kterou se nauÄ•ila ve Å›kolce. VÅ¾dycky jsem si myslela, Å¾e hudebnÅ›- sluch je vrozenÅ› zÅ›leÅ¾itost. Jedna IÅ©kaÅ™ka, specialistka na tyhle vÅ›ci vÅ›jak v rozhlasové tvrdila, Å¾e schopnost opakovÅ›nÅ›- tÅ›nÅ› se rozvÅ›- jÅ›- u dÅ›- tÅ›te do Å›esti let. PozdÅ›ji uÅ¾ to jde jen velmi ztuhá. To znamenÅ›i, Å¾e je velmi dÅ›leÅ¾itÅ©, aby maminka dÅ›- tÅ›ti hodnÅ› zpÅ›vala, pokud to umÅ›- pouÅ›itÅ›la mu hudbu a aby se s dÅ›- tmi v tomhle smÅ›ru dobÅ™e pracovalo i v pÅ™edÅ›kolnÅ›- ch zaÅ™-zenÅ›- ch. V JolanÅ›inÅ› Å›kolce to brali opravdu poctivÅ›.

KdyÅ¾ jsme veÅ›ily do domu, panÅ›- PravÅ›- tko prÅ›vÅ› vytahovala poÅ›tu ze schrÅ›inky. Napadlo mÅ›, Å¾e bych mohla vyuÅ¾iÅ›- t situace, ale Jolanka mÅ› pÅ™edeÅ›ila.

â€žTeto, vÅ›- Å›i, Å¾e nÅ›im umÅ™ela Cecilka?â€œ

â€žJoli, nemÅ¬Å¾eÅ›i panÅ›- HronovÅ© Å™-kat teto, to se nehodÅ›.â€œ JeÅ›tÅ›, Å¾e jÅ›- neÅ™ekla PravÅ›- tko, to by byl trapas, probÅ›ho mi hlavou.

â€žTo nic, my se totiÅ¾ s Jolankou znÅ›ime, pan Pupp uÅ¾ nÅjs pÅ™edstavil. KlidnÅ› mi mÅ¬Å¾e Å™-kat teto, to vÅ›bec nevadÅ›. A jestli dovolÅ›- te, jÅ›i jsem VÅ›ra,â€œ natÅ›ila ke mnÅ› ruku.

â€žHelena, moc mÅ› tÅ›- Å›i,â€œ pÅ™ekvapila mÅ› jejÅ›- vstÅ™- Å›- cnost.

â€žJÅ›i uÅ¾ jsem chtÅ›la mockrÅ›it zazvonit a pozvat vÅ›is na kÅ›vu. BabiÄ•ka mi o vÅ›is tak Ä•asto vyprÅ›i- vÅ›la, Å¾e mÅ›im pocit, jako bychom se znaly uÅ¾ dÅ›vno. PÅ™ijdete na tu kÅ›vu?â€œ podÅ›- vala se na mÅ› tÅ›zavÅ› velkÅ½ma zelenÅ½ma oÄ•ima. Tedy spÅ›- Å›e jednÅ›- m, protoÅ¾e pÅ™es druhÅ© se jÅ›- svezl pramen vlnitÅ½ch nazrzlÅ½ch vlasÅ›. Byla to velmi krÅ›snÅ›i Å¾ena.

â€žPÅ™ijdu moc rÅ›da,â€œ usmÅ›ila jsem se.

â€žTak tÅ™eba kolem Ä¡estÄ©? A

Jolanko, ty pÅ™ijÄ• taky, povÄ• Ä¡ mi, co se stalo Cecilce a mÄ¬ Ä¾e Ä¡ si prohlÄ©dnout naÄ¡e rybiÄ•ky, â€œ mÄ¡vla nÄ¡m ve dveÄ™ Ä•ch a zmizela.

No vida, ani jsem nemusela

hledat Ä¾idnou zÄ¡jminku k seznÄ¡menÄ-. UkÄ¡zalo se, Ä¾e VÄ›ra je docela pÅ™Ä•jemnÄ¡ osÄ¬bka a hned ten prvnÄ- veÄ•er jsme si zaÄ•aly tykat a domluvily si dalÄ¡ Ä•setkÄ¡nÄ-. Byla jen o tÅ™i roky starÄ¡ Ä• neÄ¾ jÄ¡ a mÄ›la ambice prorazit jako mÄ¾dnÄ-nÄ¡vrhÄ¡ Å™ka. Vystudovala tento obor na brnÄ›nskÄ© UMPRUM, ale zatÄ•m zrealizovala pouze jednu pÅ™ehlÄ•dku, a to jeÄ¡tÄ› s kolegynÄ-. Ä½ivila se Ä¡itÄ•m na zakÄ¡zku a dost ji to Ä•tvalo.

â€žVÄ• Ä•j co, budu Ä¡ Ä•t modely na

tebe. UÄ¾ mÄ¡m dost tÄ›ch neforemnÄ½ch postav, kterÄ© na sebe nic neseÄ¾enou, â€œ prohlÄ¡sila VÄ›ra za pÃ¡jr dnÄ•.

â€žNo dobÅ™e, ale budeÄ¡ muset

poÄ•kat, aÄ¾ vyhraju ve sportce, â€œ smÄ¡la jsem se.

â€žAle ne, jÄ¡ to myslÄ-m vÄ¡ Ä¾nÄ•,

jsi krÄ¡snÄ› vysokÄ¡ a Ä¡itÄ-hlÄ¡, tak proÄ• ne? â€œ

â€žTo sice ano, jenÄ¾e coby

modelka uÄ¾ lehce proÄ¡lÄ¡. Ale sukni bych docela potÅ™ebovala. MÄ›la jsem jednu oblÄ•benou, takovou cÄ•patou, a podobnou uÄ¾ nemÄ¬ Ä¾u nikde sehnat. â€œ

â€žSukni ti uÄ¡iji rÄ¡da, ale

stejnÄ› musÄ• me vyzkouÄ•jet i jinÄ© vÄ›ci, â€œ prohlÄ• Ä¾ela si mÄ›, jako bych v nÄ• opravdu vzbuzovala nÄ›jakou inspiraci. â€žZastav se v pÄ¡tek, HeilÄ•o, vezmu si mÄ•ry na tu sukni a seznÄ¡mÄ-m tÄ› s manÄ¾elem. UÄ¾ by mÄ•l bÄ½t doma. â€œ

HeilÄ•o, tak mi vÄ¾dycky

Å™Ä-kÄ¡vala babiÄ•ka. Asi to od nÄ- VÄ›ra automaticky pÅ™evzala a uÄ¾ mi jinak neÄ™ekla. Vracela mi tÄ•m vzpomÄ•nky na babiÄ•ku a takÄ© o nÄ- Ä•asto mluvila. EvidentnÄ› si byly hodnÄ› blÄ•zkÄ©.

â€žA co vlastnÄ› manÄ¾el dÄ•lÄ¡,

Ä¾e nenÄ- pÅ™es tÄ½den doma? â€œ zeptala jsem se jen tak jakoby mimochodem.

â€žCtibor je fyzioterapeut a

pracuje momentÄ¡lnÄ› u kamarÄ¡da v BratislavÄ›. On tam mÄ¡ takovÄ© snobskÄ© rehabilitaÄ•nÄ- zaÅ™Ä-zenÄ-, tak je to pro manÄ¾ela finanÄ•nÄ› zajÄ-mavÄ©. A hlavnÄ› nÄ¡m to tak vyhovuje. â€œ

KdyÄ¾ jsem veÄ•er usÄ-nala,

Å™Ä-kala jsem si, co asi myslela VÄ›ra tÄ-m, Ä¾e jim to tak vyhovuje. MÄ¬ Ä¾e to znamenat ledacos, ale kdyby s nimi bylo vÄ•jechno v poÅ™Ä¡dku, tak pÅ™ece budou chtÄ-t bÄ½t spolu, ne? UvidÄ-me, co pÅ™inejse pÄ¡tek. Ale co je mi vlastnÄ› po tom? TeÄ•, kdyÄ¾ se pÅ™Ä¡telÄ-m s VÄ›rou, nesmÄ-m na Ctibora ani pomyslet jako na objekt svÄ©cho zÄ¡jmu, to by ode mÄ› bylo hnusnÄ©. VÄ•jechny myÄ¡lenky na nÄ›j jsem odhÄ¡nÄ›la, ovÄ•jem snÄ•m Ä•lovÄ•k neporuÄ•- â€œ skoro celou noc mÄ› nÄ¡dhernÄ› masÄ-roval.

KdyÄ¾ jsem v pÄ¡tek vedla

Jolanku ze Ä¡kolky, uÄ¾ za dveÅ™mi bytu jsme slyÄ¡ely divnÄ© zvuky. V kuchyni nÄ¡s pak Ä•ekalo velkÄ© pÅ™ekvapenÄ-, kterÄ© nÄ¡s hlasitÄ› zdravilo: â€žA-Äžj! â€œ

V CecilÄ•inÄ› kleci

trÄ•nil stÅ™ednÄ› velkÄ½ papouÄ¡ek, kterÄ½ vypadal jako vystÅ™iÄ¾enÄ½ z reklamy na Lego. ZelenÄ¡ kÅ™Ä-dla, dlouhÄ½ modrÄ½ ocas, Ä•ervenÄ© bÅ™Ä-Ä¡ko a Ä¾lutÄ¡ hlaviÄ•ka. Na nÄ- Ä•ernÄ¡, bÄ•le orÄ¡movanÄ¡ oÄ•ka a poÅ™Ä¡dnÄ½ Ä•ernÄ½ zoban. ZvÄ›davÄ› na nÄ¡s koukal, poskakoval a poÅ™Ä¡jd zdravil.

â€žAhoj, ty barevnÃ¡ hlavo,
kdepak ses tu vzal?â€œ blÃ-Å%ila jsem se pomalu ke kleci, aby se nevylekal.

â€žJÃ¡ jsem tu mÃ-sto Cecilky,
aby nebyla Jolanka smutnÃ¡,â€œ odpovÃ›dÃ›l za nÃ›j dÃ›da, kterÃ½ nÃ¡js pozoroval ze svÃ©ho
pokoje. â€žSehnal mi ho TryskÃ¡jÄ•, od nÃ›jakÃ©ho kamarÃ¡jda. Tady je k nÃ›mu nÃ¡vod,
nebo co,â€œ podÃ¡val mi nÃ›kolik papÃ-řÃ-

VyÄ•etla jsem z nich, Å¾e
jde o mladÃ©ho sameÄ•ka druhu Aratinga Jenday, z Ä•ehoÅ¾e vyplynulo, Å¾e se bude
jmenovat Jenda. TakÃ© tam bylo napsÃ¡no, Å¾e je ruÃ•nÃ› dokrmovanÃ½, tudÃ-Å¾e ochoÄ•enÃ½ a
zvyklÃ½ trÃ¡vit vÄ•tÄ•jinu Ä•asu mimo klec. Potom nÃ¡sledoval doporuÄ•enÃ½ jÃ—delnÃ—Ä•ek,
nÃ›kolik dalÅ¡ích rad a takÃ© Ä%et. Proboha, vÅ¾dyÅ¥ ten nÃ¡jÅ¡ dÃ›da za nÃ›j dal skoro
celÃ½ dÃ—chod a jÃ¡ ho podezÃ™Ä•vala, Å¾e vrÃ¡jÅ¾Ä• penÃ—ze do milenky.

Jolanka nadÄ•jenÃ› hopsala
kolem klece, ale pak se najednou zarazila a vmaÅ¡íÄ•kla se do kouta.

â€žCopak je Joli? LÃ—bÃ— se ti
ptÃ¡jÄ•ek?â€œ ptal se ji dÃ›da.

â€žLÃ—bÃ—,â€œ pÃ—pla.

â€žTak co se dÃ›je,â€œ sklonila
jsem se k nÃ—.

â€žAle to uÅ¾ mi teÄ• dÃ›da
nedovolÃ— toho pejska,â€œ Ä•ejptala mi.

â€žNeboj se, pÅ™ece ti to
sÃ—bil, a co se sÃ—bÃ—, to platÃ—. A teÄ• honem utÃ—kej dÃ›dovi pÃ—knÃ› podÃ›kovat.â€œ

Najednou zaÄ•al papouÅ¡ek
straÅ¡nÃ› hlasitÃ› a nepÅ™Ã—jemnÃ› vÅ™eÅ¡tÄ•t. Napadlo mÄ›, Å¾e se lekl Ä•ervenÃ© utÃ—rky,
kterou jsem vzala do ruky. Ä•Ervenci barva totiÅ¾e v pÅ™Ã—rodÄ› signalizuje
nebezpeÄ•Ä— a zvÃ—Ä™ata na ni podle toho reagujÄ—. Schovala jsem ji za zÃ¡jda, ale
papouch kÅ™iÄ•el dÃ¡jil.

â€žTo z nÃ¡js budou mÃ—
sousedci radost,â€œ konstatovala jsem.

â€žUrÃ—itÃ› uÅ¾ chce jÃ—t ven
z klece,â€œ usoudila Jolanka a zaÄ•ala ji otvÃ—rat.

â€žPoÄ•kej, nejdÅ™Ã—ve by si mÄ›l
zvyknout na novÃ© prostÅ™edÃ— a hlavnÃ› na nÃ¡js, co myslÃ—Ä•i, dÃ›do?â€œ

â€žTo mÃ¡jÅ¡ fuk, no tak si bude
zvykat venku z klece,â€œ prohlÃ¡sil dÃ›da a Ä•el zavÅ™Ã—t okno.

Sotva Jolanka otevÅ™ela
dvÃ—Ä™ka, Jenda okamÅ¾itÃ› vyÅ¡plhal na klec a frá“ rovnou na dÃ›dovu holou lebku.
Koukal na nÃ¡js shora a nÃ—co si brblal. DÃ›da mÄ›l roztaÅ¾enÃ© ruce, vykulenÃ© oÄ•i a
bÃ¡jil se pohnout.

â€žAle prosÃ—m tÃ›, ty bys nÃ¡jm
tady chtÃ—l velet? Tak na to rychle zapomeÅ—. PojÄ• â€“ nastup!â€œ nastavila jsem pÅ™ed
nÃ›j prst.

VzpomnÃ—la jsem si totiÅ¾ na
papouÅ¡íÄ— pravidlo, Å¾e vÅ¡echno Ä™Ã—dÃ— ten, kterÃ½ sedÃ— nejvÃ½Å¡i. JenÃ—k si posluÅ¡nÃ—
vylezl na mÅ¾j ukazovÃ¡jÄ•ek. Bylo vidÄ•t, Å¾e je tak nauÄ•enÃ½. Z prstu se mi po
rukÅ¾vu vyÅ¡plhal na rameno a tam uÅ¾ zÅ—stal, aby bedlivÄ— sledoval vÅ¾echno, co
jsem dÃ—lala. KdyÅ¾ jsem si sedla, sklÃ¡jnÃ—l hlaviÄ•ku, aby ho Jolanka mohla lechtat

za krkem. Potom roztahoval kádla a spokojeně vrnil, když ho pod nimi hladila.

Vájechoňo bylo fajn, dokud

jsme se ho nepokusili zase zavázat do klece. Když jsem ho tam chtěla vložit, vždycky mi v posledních chvíli ulíčil z prstu na druhé konec místnosti.

Nenechal se nalákat ani na dobroty. Potom nejednou dříve došla trpělivost a hodil po letacím ptáčkovi utírku. Ta ho pár minutila přistát na podlaze, kde ho chtěl dříve chytit do ruky.

„Nedálej to, bude se třít,

bál, ať vykládala jsem, ale v dříve se probudil lovec. Klekl na kolena a už ho skoro držel, ale papouček mazal i s utírkou pod stůl. Dříve za nám.

Papouček pokračoval pod výzvou, dříve si lehl na břicho a žádal. V tu chvíli se Jendovi podařilo vystrčit hlavu a pustil se zobanem do dřívody ruky. Ten se dal za hlasitěho nadávání - až stup a Jolanka se rozplakala.

„Takhle na nás nemáte rád,“
dříve, vždycky je celá vystresovaná. Raději ho nechájte půlitáhnout, vžak on se do klece vrátí, až bude mít hlad. Teď si ho vžebec nevzdá - až se uklidní. Zajdu na chvíli k sousedce a potom se mrknou na internet, tam najdu nás jakákoli recept na zaváření - ptáček do klece.“

Dříve Jenáčkovi jsem ani

nestála mít obavy ze seznamování - se sousedem. Najednou jsme stáli v jejich obýváku proti sobě a podávali si ruku. Zase ten smích a mnás se na chvíli stáhlo hrdlo. Naštěstí - už bude mít hlad. Teď si ho vžebec nevzdá - až se uklidní. Zajdu na chvíli k sousedce a potom se mrknou na internet, tam najdu nás jakákoli recept na zaváření - ptáček do klece.“

„Taká bychom mohli společně“

nám vyráží, ať navrhla Vára. „Co zátra? Vezmi s sebou přátelé a zajdeme třeba do kina a pak nám na tanec, co taká kája?“

Na moment jsem se zarazila,

protože mi došlo, že se mnás Vára takhle zaobaleně ptá, jestli mám chlapa. Když protočeknu, že se párátelé nekonají, nebude mít zvážen strach o manžela? Ale páráteli rádi, že ano? To je přece nesmysl, uráditá ho budou chtít poznat.

„Zátra se mi to zrovna

nehodí, nezlobte se. Nemám hlasitá - pro Jolanku a taky musím odevzdat právici v redakci. Budeme to muset odložit, ať odpovídám, že jsem trochu diplomaticky, ale vlastně to byla pravda.

Před odchodem mi ještě

Ctibor poradil, že když nechájm doma zhasnuto, podaří se mi dát papoučka bez problémů do klece, protože v žeru skoro nevidí, tudíž neuletí. Mám plnou pravdu. Jenáček seděl na opáradle židle, a když jsem mu opatrně opřela prst o břicho, tak na nás nastoupil a nechal se v klidu odnástit do klece. Stejně způsobem jsme to praktikovali i v dalších dnech, ale dříve vždy neopustil.

Na rameno mu sedal, hlavně když jedl námco dobráho, ale jeho ruky se už navždy bály. Zato měl si vybral za manželku. Právě to tak dala, když nemají žádoucího sváho ptačího partnera. Chtěl být u všechno, co jsem dala, a musel ochutnat vájechoňo, co jsem jedla a pilu. Dokonce měl trestal, když se mu zrovna nelíbilo moje chování. Třeba jsem se námětu nahlas zasmála nebo jsem dlouho telefonovala a Jenda se na měval, že nemluvím s nám. To potom sehnul hlavou a narážel mi prudec zobáčkem do tváře. Nikdy mě vžak nekloul.

Horáček bylo, když páráteli

nám vytáhli, protože aratinga je tzv. hladací - papouček. Celá byla povážována za svátoritium a nás za svoje hejno, které v bytě laskavě trpěli. Kdokoliv cizí byl větrem, kterého bylo třeba za každou cenu zahnat. Dala prudká nálety a kloval opravdu do krve. Když moje maminka i Vára utrpěly shodně perforaci

levého ucha, nacvičila jsem s papouškem rituál návratu do klece, aniž
bychom museli šekat do tmy. Využila jsem toho, že miloval pánky vlašské
ořechy, ze kterých vyklovával jádra. Když jsem Átekla, že jdeme pro ořechy,
okamžitě byl u mě, ažli jsme pro něj a potom ke kleci. Vydával už, že dobrátku
dostane až v kleci, tak si tam vlezl sám. S ořechem se nechal zavážet
i od Jolanky. Když nám došly, museli jsme šekat na tmu.

MIA KOBOSILOVÁ•